

ελευθεριακός ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

έκδοση της ΕΣΕ | τιμή ενίσχυσης 0,50 ευρώ | τεύχος 2 | Ιούλιος 2011

Σε αυτό το τεύχος: Εργατικοί αγώνες (Γιάννενα, ΕΤ3, Νοσοκομεία, ΜΜΕ, Μέσα Μαζικής Μεταφοράς), Νέος Νόμος-Πλαίσιο για ΑΕΙ-ΤΕΙ, Περιβάλλον, Πολιτισμός, Διεθνές εργατικό κίνημα (Βόρεια Αφρική, Γαλλία)

Τι είναι η Ελευθεριακή Συνδικαλιστική Ένωση;

αποσπάσματα από το Καταστατικό της ΕΣΕ

Η Ελευθεριακή Συνδικαλιστική Ένωση (Ε.Σ.Ε.) αποτελεί ένωση εργαζομένων που ασκεί συνδικαλιστική δράση με βάση τις αρχές του ελευθεριακού συνδικαλισμού.

Η ΕΣΕ θεωρεί πως το μέλλον της κοινωνίας ανήκει στον κόσμο της εργασίας. Οι εργαζόμενοι παράγουν τον κοινωνικό πλούτο, όμως είναι αποκλεισμένοι από αυτόν. Η κοινωνική απελευθέρωση είναι αναγκαία και επιτακτική. Ο κόσμος της εργασίας πρέπει να πάρει στα χέρια του τις τύχες του.

Η ΕΣΕ θεωρεί δική της κληρονομιά την ιστορία του εργατικού κινήματος, την ιστορία του κινήματος της κοινωνικής χειραφέτησης. Εμπνέεται από την πλούσια εμπειρία του αναρχοσυνδικαλισμού και του επαναστατικού συνδικαλισμού. Αντλεί διδάγματα από την πείρα των κοινωνικών επαναστάσεων και ιδιαίτερα από τις ελευθεριακές τους τάσεις. Αποτελεί παράδειγμα για μας, η δράση της CNT στο πλαίσιο της ισπανικής επανάστασης (1936-1939). Οι ιδέες του ελευθεριακού συνδικαλισμού δεν είναι κάτι το πρόσκαιρο, έρχονται από πολύ μακριά και πάνε πολύ μακριά.

Σκοπός της ΕΣΕ είναι η ανάπτυξη ενός διαφορετικού συνδικαλισμού, οριζόντιου αντι-ιεραρχικού, αυτοδιαχειριστικού, ταυτόχρονα διεκδικητικού και επαναστατικού. Επιτακτική είναι η ανάγκη συνολικής ρήξης με τον γραφειοκρατικό συνδικαλισμό. Η ΕΣΕ θέτει ως έναν από τους μακροπρόθεσμους στόχους της τη δημιουργία μιας Ελευθεριακής Συνομοσπονδίας Εργασίας.

Σκοπός της ΕΣΕ είναι η κατάργηση όλων των ταξικών και ιεραρχικών διακρίσεων στην κοινωνία. Κανένα προνόμιο για κανέναν δεν είναι αποδεκτό.

Σκοπός της ΕΣΕ είναι η προβολή της ιδέας, ότι η ομοσπονδιακή και οριζόντια δομή, εκτός από εργαλείο αποτελεσματικής συνδικαλιστικής δράσης, είναι μία πρόταση οργάνωσης της παραγωγής, της οικονομίας, της κοινωνίας.

Η ΕΣΕ συγκροτείται ομοσπονδιακά, βασιζόμενη σε τοπικές και κλαδικές ενώσεις. Λειτουργεί με συνελεύσεις και συνδιασκέψεις.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ τεύχους 2

Της έκδοσης	3
Γιάννενα: μια ιστορία αλληλιώτικη από τις άλλες	4
Θεσσαλονίκη: κάτω τα χέρια από τη δημόσια τηλεόραση - ραδιοφωνία	5
Δωρεάν και ποιοτική υγεία για όλο το λαό	6
Διακλαδική Πρωτοβουλία Εργαζομένων - Ανέργων ΜΜΕ	7
Συνέντευξη: οι αγώνες των εργαζομένων στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς	8-10
Μπίζνες με τα σκουπίδια	11
Πολιτισμός: Η Ύδρα των Πουλιών	12
Νέος Νόμος-Πλαίσιο για ΑΕΙ και ΤΕΙ	13
Β. Αφρική: Κίνημα Ανέργων Πτυχιούχων	14
Γαλλία: μια απόληση που δεν πέρασε	15
Από τη δράση της ΕΣΕ Ιωαννίνων	16

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ (ΕΣΕ)

μπορείτε να έρθετε σε επαφή:

με την ΕΣΕ Αθήνας (<http://athens.es-e-gr.org>)
6941507846

info@ese-gr.org

στο Αυτόνομο Στέκι

[Ζωοδόχου Πηγής 95-97 & Ισαύρων, Εξάρχεια]

με την ΕΣΕ Θεσσαλονίκης (www.esethessalonikis.gr)
6982280504

info@esethessalonikis.gr, ese_thessalonikis@yahoo.gr

ανοιχτή συνέλευση κάθε Δευτέρα 9.00 μ.μ.

στο Κοινωνικό κέντρο-Στέκι Μεταναστών

[Ερμού 23 & Βενιζέλου, 1ος όροφος]

με την ΕΣΕ Ιωαννίνων (eseioanninon.squat.gr)

ese.ioanninon@yahoo.gr

συνέλευση κάθε Δευτέρα στις 7.00 μ.μ. στον Αυτοδιαχειριζόμενο Κοινωνικό Χώρο Ιωαννίνων [πλητεία Νεομάρτυρα Ιωάννη 5, απέναντι από το Δημοτικό Ωδείο]

Οι φωτογραφίες αυτού του τεύχους είναι του Βασίλη Γόνη.

ΠΑΜΕ ΠΛΑΤΕΙΑ; ΕΧΕΙ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ...

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές ολοκληρώνεται η μεγάλη αντιπαράθεση του λαού με τους κυβερνώντες, με αφορμή την ψήφιση του Μεσοπρόθεσμου Προγράμματος.

Ένας πρώτος κύκλος δυναμικών κινητοποιήσεων ενάντια στην ψήφιση του Μνημονίου και στους αντεργατικούς νόμους που το συνόδευσαν έκλεισε το 2010, με κορύφωση τη μεγάλη απεργία στις 5/5/2010. Ένας δεύτερος κύκλος κλείνει με την απεργία στις 15/6/2011 και τη 48ωρη απεργία στις 28-29/6 ενάντια στη νέα σφαγή των δικαιωμάτων μας (Μνημόνιο 2).

Παρά την ψήφιση του Μεσοπρόθεσμου, το καζάνι θα συνεχίσει να βράζει. Οι πολιτικοί θα προπηλακίζονται στο δρόμο (φραστικά και «χειροποιαστά»), οι διαμαρτυρίες και οι απεργίες δεν θα σταματήσουν. Το φάντασμα μιας λαϊκής εξέγερσης, τύπου Αργεντινάζο, θα επικρέμεται πάνω από τα κεφάλια των κυρίαρχων (του κεφαλαίου και του πολιτικού συστήματος).

Αξίζει να σταθούμε σε έναν παράγοντα που ήρθε ορμητικά στο προσκήνιο: το κίνημα των Αγανακτισμένων στις πλατείες.

Ένα «τυχαίο» γεγονός μπορεί να πυροδοτήσει ανεξέλεγκτες δυναμικές. Η ιστορία κάνει συχνά τέτοια παιχνίδια. «Τσαντίστηκαν» κάποιοι νεοθιαίοι από την πρόκληση των ισπανών Indignados («Εμείς στις πλατείες... η Ελλάδα κοιμάται;») και οργάνωσαν μέσω του facebook τη δική τους απάντηση («όλοι στην πλατεία Συντάγματος, στην πλατεία του Λευκού Πύργου, στις πλατείες όλων των πόλεων»). Έτσι από τις 25 Μάη, η χώρα απέκτησε μια νέα κοινωνική και πολιτική παράμετρο – τους πλατειακούς και τις διαμαρτυρίες τους.

Το «κίνημα της πλατείας» είναι αντιφατικό, είναι πολυσυλλεκτικό, είναι όμως ενοχλητικό για τον εχθρό. Αυτοί χρειάζονται όσο το δυνατόν μεγαλύτερη συναίνεση στις επιλογές τους, όσο το δυνατόν λιγότερες αντιδράσεις. Από το «πουθενά» ξεφύτρωσαν κάτω από τα «παράθυρά τους» καταυλισμοί διαρκούς διαμαρτυρίας, καταυλισμοί συνεύρεσης, συζήτησης για τα λαϊκά προβλήματα και δημιουργίας. Δεν τους είναι και τόσο ευχάριστα όλα αυτά. Δεν τους είναι ευχάριστο ο λαός να επιμένει, να μη διαλύεται παρά τα χημικά, τα ΜΑΤ, τους ΔΕΛΤΑ.

Αναφερόμαστε στο κίνημα της 25ης Μάη, έχοντας συνείδηση πως οι όμορφες μέρες των κατειλημμένων πλατειών κάποια στιγμή θα τελειώσουν. Όμως το πιο ωραίο φυτό που γεννήθηκε σε αυτόν τον αγώνα, το φυτό της Άμεσης Δημοκρατίας και της Λαϊκής Συνέλευσης θα έχει πιάσει γερές ρίζες. Ο σπόρος είχε πέσει από προηγούμενα... Στις γειτονιές που οι κάτοικοι ξεσηκώνονταν για τα τοπικά προβλήματα, στα σωματεία βάσης που λειτουργούν αμεσοδημοκρατικά και αντιγραφειοκρατικά, στις φοιτητικές καταλήψεις με τις συνελεύσεις και τα συντονιστικά, στους απελευθερωμένους χώρους που ξεπήδησαν μετά τη νεοθιαϊστική εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008. Τώρα, η δυναμική των λαϊκών συνελεύσεων πατάει πιο στέ-

ρεα, διαχέεται πιο πηλατιά. Μπορεί να ριζώσει, φιλοδοξούμε να ριζώσει, στους εργασιακούς χώρους και μέσα στο εργατικό κίνημα. Ένας συνδικαλισμός μαχητικός, μη κομματικός, αυτοοργανωμένος είναι όσο ποτέ αναγκαίος, είναι όσο ποτέ εφικτός.

Δεν πρόκειται για μια ανακάλυψη του 2011, ούτε για μια ελληνική πρωτοτυπία. Παντού και πάντα, οι κοινωνικές αναταραχές φέρνουν στο προσκήνιο νέες ιδέες, νέες πρακτικές, νέες δομές αγώνα. Το Αργεντινάζο γεννήσε τις Asambleas Populares. Μια ανάλογη διαδικασία εξελίσσεται σήμερα στην Ισπανία. Η κατάληψη της πλατείας Puerta del Sol έληξε, όμως δεκάδες συνελεύσεις έχουν γεννηθεί στις γειτονιές της Μαδρίτης και σε άλλες πόλεις, συγκεντρώνοντας δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους.

Λαϊκές Συνελεύσεις παντού... και για πάντα!
Τίποτα για μας, χωρίς εμάς!

ΓΙΑΝΝΕΝΑ: ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΛΙΩΤΙΚΗ ΑΠ' ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ

Την Δευτέρα 2 Μάη, έξι διανομείς-ντιλιβεράδες, εργαζόμενοι σε κεντρικό φαστφουντάδικο των Ιωαννίνων, δέχτηκαν τις απειλές του αφεντικού ότι θα απολυθούν από τη δουλειά τους, ακριβώς μία ημέρα μετά την απεργία της Πρωτομαγιάς στην οποία συμμετείχαν. Το γεγονός αυτό είναι η κορυφή του παγόβουνου μιας ασαμάνητης σύγκρουσης δύο τελείως διαφορετικών κόσμων. Του κόσμου των αφεντικών και του κόσμου των εργαζομένων.

Ο εργοδότης από τη μία, έχοντας στο πλευρό του τους νόμους, αλλιά και την τρομοκρατία που ασκεί το ενδεχόμενο να μείνει κάποιος στο δρόμο, κερδοφορεί από την εκμετάλλευση της εργασίας και ψάχνει τον τρόπο να βγάλει όλο και περισσότερα, πληρώνοντας μισά ένσημα για δεκάωρες βάρδιες, χωρίς να δίνει υπερωρίες, μην καταβάλλοντας δώρα Πάσχα και Χριστουγέννων και έχοντας κάποιους εργαζόμενους στα «μαύρα».

Οι εργαζόμενοι από την άλλη, βιώνουν συνθήκες δύσκολες, διανέμοντας τα πακέτα στους δρόμους της πόλης με χίλιους δυο κινδύνους, παίρνοντας μισθούς πενιχρούς, χωρίς ασφάλιση της προκοπής, χωρίς βεβαιότητα για τη δουλειά και τη ζωή τους. Δουλεύουν σε επισφαλείς συνθήκες εργασίας. Έχουν όμως τον αγώνα και την αλληλεγγύη.

Αφού διεκδίκησαν το δώρο του Πάσχα, απήργησαν την Πρωτομαγιά, όχι τιμώντας «φοθκιορικά» τους νεκρούς του Σικάγο, αλλιά διεκδικώντας σήμερα την αξιοπρέπειά τους ως εργάτες. Με την είδηση των απολύσεων, δεκάδες αλληλεγγύη συγκεντρώθηκαν έξω από το μαγαζί και απαίτησαν την επαναπρόσληψη των εργαζομένων. Την επόμενη μέρα το αφεντικό απέσυρε τις απολύσεις.

- 125 χρόνια μετά τις άγριες συγκρούσεις στο Σικάγο, οι εργαζόμενοι ακόμη αγωνίζονται για να μην δουλεύουν 10 και 12 ώρες.
- 125 χρόνια μετά από εκείνον το Μάη, οι εργαζόμενοι ακόμα παλεύουν για μισθούς που να τους επιτρέπουν να ζουν με αξιοπρέπεια.
- 125 χρόνια μετά, οι εργάτες ακόμα διεκδικούν το δικαίωμα τους στην απεργία.
- 125 χρόνια μετά, τα αφεντικά –μικρά και μεγάλα– συνεχίζουν με το ίδιο ασύδοτο πάθος το κυνήγι του κέρδους εις βάρος της εργατικής τάξης.
- 125 χρόνια μετά, τα αφεντικά ακόμη χρησιμοποιούν τα ίδια βίαια μέσα για να κρατούν τους εργάτες φοβισμένους. Τον κίνδυνο της απόλυσης και της ανεργίας, τους ρουφιάνους και τα τσιράκια, τους απεργοσπάστες, τη διάσπαση.

Κι όμως 125 χρόνια μετά υπάρχουν εργάτες που δεν μασάνε!

Για εμάς, ως αναρχοσυνδικαλιστές, αυτή η μικρή εργατική μάχη που δόθηκε στα Γιάννενα αποτελεί παράδειγμα για όλους τους εργαζόμενους σε όλους τους κλάδους. Γιατί αυτή η μάχη δεν υπαγορεύτηκε ούτε καθοδηγήθηκε από κανέναν, παρά οργανώθηκε μόνο από τους ίδιους τους εργαζόμενους και όσους συνέτρεξαν να τους συμπαρα-

σταθούν. Γιατί οι εργαζόμενοι δεν περιορίστηκαν σε δικαστικού και νομικού τύπου αγώνες, αλλιά προέβαλλαν ένα δυναμικό αγώνα στο δρόμο και εξέθεσαν την εργοδοτική αυθαιρεσία στην κοινωνική απαξία.

Γιατί το αφεντικό δεν είχε να αντιμετωπίσει έξι διανομείς φοβισμένους, αλλιά ένα δυναμικό κίνημα αλληλεγγύης που δεν είχε σχέση με κανένα θεσμό, ώστε να παίξει κανένα «κοννέ» και να ξεφουσκώσει ή να ελεγχθεί.

Η πλειοψηφία των εργαζομένων έχει μπουχτίσει από τους εργατικούς αγώνες χωρίς προοπτική. Τα αφεντικά εξαπολύουν τη μεγαλύτερη επιθεσή τους και με πολιορκητικό κριό την κρίση, υποτιμούν την εργασία, ενώ οι εργάτες φαίνονται αδύναμοι να αντιδράσουν. Τόσα χρόνια που οι εργατικοί αγώνες ταυτίστηκαν με τους γραβατογιακάδες συνδικαλιστές και τα κομματικά συνδικάτα με τις εκλογές ως μόνο στόχο, η δυναμική των εργατών έχει πέσει στον γκρεμό.

ΕΧΟΥΜΕ ΑΝΑΓΚΗ ΑΠΟ ΝΕΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ!

Αγώνες που να μην είναι αλλοσοδεμένοι σε κομματικό βραχνά, αγώνες αυτοργανωμένους, που να αποφασίζονται δηλαδή από τους ίδιους τους εργάτες στις συνελεύσεις τους και όχι σε γραφεία παρατάξεων και σε ΔΣ, αγώνες αδιάλλακτοι, ανυποχώρητοι και αν χρειαστεί επιθετικοί, ώστε να διαμηνύουν στα αφεντικά και στο πολύτιμο γι' αυτά κράτος, ότι αν δεν περάσει το δικίο μας δε θα μας κάνετε καλιά!

ΕΧΟΥΜΕ ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΟΥΜΕ ΞΑΝΑ ΤΟΝ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟ!

Τον συνδικαλισμό βάσης, μαχητικό και συνειδητοποιημένο, με σωματεία ορμητήρια διεκδικήσεων, όχι μικρά κοινοβούλια, που δεν χαρίζονται στα παζάρια του κάθε γραφειοκράτη και κομματόσκυλου. Τον συνδικαλισμό του δρόμου και όχι των εφημερίδων και των τηλεπαρθύρων, της πραγματικής απεργίας και όχι της πιστολιάς στον αέρα, των απαιτήσεων και όχι της ζητιανιάς, των συγκρούσεων και όχι των ελιγμών.

Τον συνδικαλισμό που παλεύει μεν για την καλύτερευση των υλικών όρων ζωής, που δεν ξεχνά όμως ότι για να επιτευχθεί αυτή η καλύτερευση είναι απαραίτητος ο αγώνας για την ολοκληρωτική κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Τον συνδικαλισμό που δεν ξεχνά ότι:

**ΓΙΑ ΝΑ ΑΓΑΠΗΣΟΥΝ ΞΑΝΑ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΙΣΗΣΟΥΝ ΞΑΝΑ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ**

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ – ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ! ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΤ3!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΑΓΑΝΑΚΤΙΣΜΕΝΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ στην ΕΡΤ-3

Στα διακινούμενα σενάρια από μερίδα (κυρίως του ηλεκτρονικού) Τύπου περί μαζικών απολύσεων στην ΕΡΤ και λουκέτων σε περιφερειακούς σταθμούς (μεταξύ αυτών και της ΕΡΤ-3), έχουμε να ανταπαντήσουμε πως δεν θα επιτρέψουμε να συμβεί αυτό σε καμία περίπτωση. Στέλνουμε και ένα μήνυμα προς την κυβέρνηση: Ούτε που να το σκέφτεστε!

Αρκετά ανεχτήκαμε τις περικοπές σε μισθούς και επιδόματα, που υπερβαίνουν το 30% του εισοδήματός μας και τη μη υπογραφή ΣΣΕ από το 2009. Η αγανάκτησή μας έφτασε στο κόκκινο!

Το ΔΝΤ και οι απαιτήσεις του πρέπει να ακυρωθούν στην πράξη. Δεν μπορεί να εκβιάζει, χώρες, λαούς, εργαζόμενους και να ισοπεδώνει δικαιώματα που κατακτήθηκαν με πολύχρονους αγώνες.

Εξάλλου, η φίμωση της δημόσιας ραδιοφωνίας-τηλεόρασης (με τα όποια προβλήματα εμφανίζει αυτή, επειδή οι εκάστοτε κυβερνήσεις την αντιλαμβάνονται ως ένα κρατικό μέσο προπαγάνδας), θα απειληθερώσει τα τρωκτικά των ιδιωτικών συμφερόντων που θα επιχειρήσουν να βάλουν οριστικά, ταφόπληκα στην ελευθεροτυπία και να καταστήσουν μουσειακό είδος το κοινωνικό αγαθό της ενημέρωσης.

Καλούμε τις Ενώσεις Συντακτών, την ΠΟΕΣΥ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Ενώσεων Συντακτών) και όλες τις Ενώσεις στο χώρο των ΜΜΕ, τα Σωματεία, τα Εργατικά Κέντρα και τους φορείς να προειδοποιήσουν την κυβέρνηση πως η σχεδιαζόμενη συρρίκνωση της ΕΡΤ (και ειδικότερα για τη Θεσσαλονίκη της ΕΡΤ-3), θα συνιστά απρόκλητη κλιμάκωση του πολέμου που μας έχουν κηρύξει και θα είναι η αφορμή για την εκδήλωση (επιτέλους!) της δικής μας οργής και αγανάκτησης.

Οι καταλήψεις των εγκαταστάσεων της δημόσιας ΕΡΤ από τους εργαζόμενους και η αυτοδιαχείριση-αυτοδιεύθυνση των ΜΜΕ, σύντομα, ίσως να μην είναι ουτοπικό ενδεχόμενο...

Τολμήστε να περάσετε τους σχεδιασμούς σας και σε λίγο καιρό θα τριβετε τα μάτια σας!

Διαβάστε παρακάτω ένα από τα σενάρια που αναφέρεται σε λουκέτο για όλα τα δημόσια κανάλια (πλην ΝΕΤ και δύο Ραδιοφώνων!)

Στο στόχαστρο του ΔΝΤ έχει μπει η ΕΡΤ και εγκαλεί τον υπουργό οικονομικών Γιώργο Παπακωνσταντίνου* να υλοποιήσει τη δέσμευσή του για συρρίκνωση της κρατικής τηλεόρασης. Μπορεί οι αρμόδιοι υπουργοί να διαψεύδουν την πληροφορία ότι από τα 3 κρατικά κανάλια εθνικής εμβέλειας θα μείνει μόνο ένα, η απόφαση όμως είναι οριστική και η τρόικα πιέζει για την εφαρμογή της. Σύμφωνα με έγκυρες πληροφορίες η ελληνική πλευρά έχει δεσμευθεί μαζί με τις ΔΕΚΟ πρώτης γραμμής που θα βγάλει στο σφυρί, να κλείσει τα δύο κανάλια της κρατικής τηλεόρασης. Συγκεκριμένα θα μείνει μόνο η ΝΕΤ η οποία μάλιστα θα κάνει χρήση των εγκαταστάσεων και των υποδομών της ΕΤ1 μιας και το σήμα της είναι πιο ισχυρό και καλύπτει το σύνολο της ελληνικής επικράτειας. Στην ίδια κατεύθυνση θα κινηθεί και με τα ραδιόφωνα, έτσι από τα 8 θα μείνουν μόνο 2 εκ των οποίων το ένα θα έχει ενημερωτικό χαρακτήρα και το άλλο αθλητικό.

Από το blog της συλλογικότητας ΑΣΥΝΤΑΧΤΟΣ ΤΥΠΟΣ
<http://asyntaxtostypos.wordpress.com>

* Δεν είχε γίνει ανασχηματισμός της κυβέρνησης όταν δημοσιεύτηκε το κείμενο.

ΔΩΡΕΑΝ ΚΑΙ ΠΟΙΟΤΙΚΗ ΥΓΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟΝ ΛΑΟ

Ένας από τους πιο ευαίσθητους πυλώνες του κοινωνικού κράτους, η δημόσια υγεία, τα τελευταία δύο χρόνια πλήττεται συστηματικά.

Οι άξονες της μεταρρύθμισης που προωθείται είναι δύο. Από τη μία, επιχειρείται η ολοκληρωτική διάλυση του Εθνικού Συστήματος Υγείας (ΕΣΥ) με το πλήρες πάγωμα των προσλήψεων (σε ένα ήδη υποστελεχωμένο ΕΣΥ), η μείωση των αμοιβών του προσωπικού πάνω από 4.000 ευρώ το χρόνο –και έπεται συνέχεια–, η συγχώνευση νοσοκομείων, η καθυστέρηση πληρωμής υπερωριών και εφημεριών (αυτή τη στιγμή χρωστάνε υπερωρίες ακόμα και από τον Δεκέμβριο σε ορισμένα νοσοκομεία) και η καθημερινή έλλειψη υλικών και φαρμάκων απαραίτητων για τη νοσηλεία των ασθενών. Από την άλλη, επιχειρείται η μετακύλιση του κόστους από το κράτος και τα ασφαλιστικά ταμεία στον ίδιο τον ασθενή και η διόγκωση και κερδοφορία του ιδιωτικού κεφαλαίου στο χώρο της υγείας με την πλήρη ιδιωτικοποίηση της πρωτοβάθμιας περίθαλψης, με συμβάσεις των ασφαλιστικών ταμείων με ιδιωτικά κέντρα παροχής ιατρικών υπηρεσιών, με τη λειτουργία ιδιωτικών απογευματινών ιατρείων μέσα στα δημόσια νοσοκομεία, αλλά και με τη θέσπιση του 5ευρου για την εξέταση των ασθενών στα Εξωτερικά Ιατρεία.

Την ίδια στιγμή, σε αρκετά ασφαλιστικά ταμεία ο ασθενής πρέπει να πληρώνει προκαταβολικά τις εξετάσεις του και να μηδέκει μετά σ' έναν γραφειοκρατικό κυκεώνα προκειμένου να πάρει τα χρήματά του. Μάλιστα από τον περασμένο Σεπτέμβριο, επιχειρείται το προσωπικό των νοσοκομείων να παίξει το ρόλο φοροεισπράκτορα, αφού νομοθετήθηκε η πληρωμή λειτουργικών εξόδων του νοσοκομείου (όπως οι υπερωρίες του προσωπικού) από τα έσοδα που έχει το κάθε νοσοκομείο μέσω των ιδιωτικών απογευματινών ιατρείων και των εισιτηρίων των εξωτερικών ιατρείων.

Θα πρέπει να τονιστεί πως όλες αυτές οι παρεμβάσεις γίνονται σε μια συγκυρία που η ανέχεια στρέφει όλο και περισσότερο κόσμο στο δημόσιο σύστημα υγείας, με την προσέλευση να έχει αυξηθεί κατά 20%, με την αντίστοιχη μείωση στα ιδιωτικά κέντρα να φτάνει το 15%, ενώ το 17,5% δεν έχει χρήματα ούτε καν για να πάει στα δημόσια νοσοκομεία.

Άλλωστε η επίδραση του ΔΝΤ στα συστήματα υγείας των χωρών απ' όπου πέρασε είναι δραματική. Οι χώρες του ανατολικού μπλοκ μετράνε αύξηση κατά 5% της «ξεχασμένης» φυματίωσης για κάθε χρόνο παραμονής του ΔΝΤ. Επίσης οι δείκτες νοσηρότητας και θνησιμότητας αυξάνονται δραματικά.

Στην Ελλάδα το πρώτο θεματικό κρούσμα ήρθε με την επανεμφάνιση του ιού του δυτικού Νείλου που μεταδίδεται από τα κουνούπια, επειδή περικόπηκαν οι «περιττοί» ψεκασμοί που κρατούσαν τον πληθυσμό τους σε χαμηλά επίπεδα. Ενώ πάμπολλες είναι οι καθημερινές τραγωδίες ασθενών που, είτε λόγω έλλειψης υλικών και φαρμάκων είτε λόγω έλλειψης προσωπικού, καθυστερούν να διαγνωσθούν και να λάβουν τη θεραπεία τους.

Το υγειονομικό κίνημα έχει θέσει από πολύ νωρίς τη βασική αρχή ότι η δωρεάν και ποιοτική δημόσια υγεία είναι δικαίωμα όλων των αν-

θρώπων (ανεξάρτητα από ασφάλιση και εθνική καταγωγή) και συνδέει τις όποιες συνδικαλιστικές του παρεμβάσεις με την προάσπιση αυτού του δικαιώματος, ιδιαίτερα σε μια εποχή που στοιχειώδη δικαιώματα πλήττονται με τον πιο βάνουσο τρόπο.

Έτσι, την 1η Ιουνίου, μετά από πρόταση του συντονισμού επιτροπών κατοίκων στην Ομοσπονδία Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδας (ΟΕΝΓΕ) και με αποφάσεις Σωματείων Εργαζομένων των νοσοκομείων, αποφασίστηκε το κλείσιμο των ταμείων των εξωτερικών ιατρείων στα νοσοκομεία όλης της χώρας.

Η πρωτοβουλία αυτή είχε μεγάλη απήχηση. Εργαζόμενοι από δεκάδες νοσοκομεία υλοποίησαν αυτή την απόφαση. Υπήρξε παράλληλα θερμή αποδοχή από τους ασθενείς που προσέρχονταν στα εξωτερικά ιατρεία και ενημερώνονταν για την κατάσταση που επικρατεί στο ΕΣΥ, αλλά και για την αναγκαιότητα ενός κινήματος, μέσα στην κοινωνία, προάσπισης του δωρεάν συστήματος υγείας.

Θα πρέπει να αναφερθεί πως το κλείσιμο των ταμείων έχει ξεκινήσει σε νοσοκομεία της χώρας πολύ παλαιότερα (πριν μια δεκαετία) από την «εποχή του μνημονίου». Τότε γίνονταν οι πρώτες προσπάθειες εμπορευματοποίησης της υγείας.

Τέτοιες κινήσεις, που σίγουρα θα επαναληφθούν στο μέλλον, πραγματοποιούν την οικειοποίηση των κοινωνικών αγαθών, όπως η υγεία, οι δρόμοι, οι συγκοινωνίες και κάνουν πράξη το ότι την πληρωμή του χρέους δε θα την αναλάβει η κοινωνία, αλλά αυτοί που τη δημιουργήσαν συσσωρεύοντας πλούτο κλημμένο από τη νεοολιά και την εργαζόμενη πλειοψηφία.

Τέτοιες κινήσεις «δεν πληρώνω» πρέπει να λειτουργούν σαν έναυσμα για κινήματα μέσα στους εργασιακούς χώρους και την κοινωνία, διεκδικώντας την ανατροπή της πολιτικής του μνημονίου και του ΔΝΤ και την επιστροφή των κοινωνικών αγαθών σε αυτούς που τα παράγουν.

*Πουδικάκος Παναγιώτης,
ειδικευόμενος γιατρός στο Νοσοκομείο Ελληνικός Ερυθρός
Σταυρός (ΝΕΕΣ) μέλος της Αριστερής Ριζοσπαστικής Συνεργασίας
Ιατρών (ΑΡΣΙ) και της 5μελούς επιτροπής της Ένωσης Ιατρών
Νοσοκομείων Αθήνας – Πειραιά (ΕΙΝΑΠ) του ΝΕΕΣ*

Διακλαδική Πρωτοβουλία Εργαζομένων – Ανέργων στα ΜΜΕ

Η Διακλαδική Πρωτοβουλία Εργαζομένων – Ανέργων στα ΜΜΕ δεν είναι, ούτε φιλοδοξεί να αποτελέσει σωματείο στον κλάδο του Τύπου, ούτε συνδικαλιστική παράταξη στα πλαίσια των υφιστάμενων σωματείων. Είναι ένα δίκτυο συντονισμού και αλληλεγγύης που μετρά λίγους μήνες ζωής και μια ήδη αρκετά πλούσια εμπειρία κοινωνικοπολιτικών παρεμβάσεων. Συγκροτήθηκε τον περασμένο Οκτώβρη στο έδαφος μιας πραγματικής αναγκαιότητας, όταν ξεδιπλώθηκε μια πρωτοφανής εργοδοτική επίθεση στον κλάδο των ΜΜΕ, την οποία οι επίσημοι συνδικαλιστικοί φορείς αδυνατούσαν να απαντήσουν.

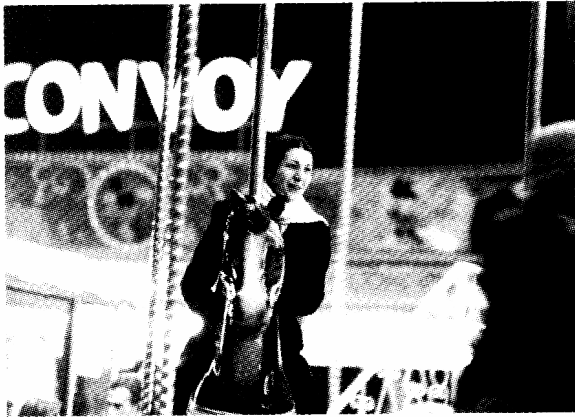
Ο κλάδος του Τύπου εξάλλου, υπήρξε ανέκαθεν εργασιακά ανομοιογενής. Στο εσωτερικό του συντηρούσε πολλαπλές ταχύτητες εργαζομένων με συμφέροντα συχνά συγκρουόμενα μεταξύ τους. Από τη μία υπάρχουν οι λίγοι μεγαλόσχημοι και αδρά αμειβόμενοι δημοσιογράφοι που λειτουργούν ως think tank του συστήματος, και από την άλλη η πλειοψηφία των εργαζομένων που απασχολείται όλο και λιγότερο σε καθεστώς μισθωτής εργασίας τη στιγμή που γενικεύονται οι ελαστικές μορφές απασχόλησης.

Αυτή η κατάσταση όταν συναντήθηκε με την πραγματικότητα του Μνημονίου δημιούργησε ένα εκρηκτικό μείγμα. Εκδότες-καναλάρχες με το επιχείρημα της οικονομικής κρίσης εξαπέλυσαν ένα μαζικό πογκρόμ απολύσεων, αρνήθηκαν να υπογράψουν συλλογικές συμβάσεις προκρίνοντας τις ατομικές, με ταυτόχρονες μειώσεις των αποδοχών των εργαζομένων και αμφισβήτησαν την ίδια τη διαδικασία της συλλογικής διαπραγμάτευσης.

Τα σωματεία του Τύπου με ναυαρχίδα την ΕΣΗΕΑ, που αποτελεί και το πιο ισχυρό σωματείο, επέδειξαν πρωτοφανή αδράνεια και δεν κατόρθωσαν να πυροδοτήσουν και να καθοδηγήσουν έναν νικηφόρο αγώνα. Αγκυλωμένα στις άκαμπτες καταστατικές τους διαδικασίες εξακολούθησαν να μην εντάσσουν στο εσωτερικό τους νέους και επισφαλώς εργαζόμενους και συνέχισαν την πάγια πρακτική του πολυκατακερματισμού μη προωθώντας τη διακλαδική συνεργασία.

Σ' αυτές τις συνθήκες γεννήθηκε η Διακλαδική Πρωτοβουλία, ως μια κίνηση από τα κάτω όπου δεκάδες εργαζόμενοι, είτε μέλη σωματείων (ΕΣΗΕΑ, ΕΣΠΗΤ, ΕΤΙΤΑ, ΕΦΕ, ΕΠΗΕΑ) είτε μη μέλη, συγκεντρώθηκαν προκειμένου να διαμορφώσουν τους όρους μιας μαχητικής αντίστασης και έμπρακτης αλληλεγγύης των εργαζομένων.

Ο στόχος της Διακλαδικής ήταν και παραμένει αφενός να πιέζει τα συνδικάτα σε κατεύθυνση λήψης αγωνιστικών αποφάσεων και στήριξης των απεργιακών κινητοποιήσεων και αφετέρου να κινείται και ανεξάρτητα απ' αυτά. Έτσι λοιπόν, έδωσε δυναμικό παρών στις απεργιακές κινητοποιήσεις του κλάδου, τόσο σε αυτές που έγιναν σε μεμονωμένους εργασιακούς χώρους (ΔΟΛ, Αττικές Εκδόσεις, Σκάι, ΙΜΑΚΟ, Αυριανή), όσο και στις γενικές βάζοντας τα χαρακτηριστικά της συλλογικής περιφρούρησής τους. Είναι ενδεικτικό ότι κόντρα στην συμβιβασμένη συνδικαλιστική ηγεσία προσπάθησε και πέτυχε μαζί με άλλους

να πραγματοποιηθεί στην πρώτη γενική απεργία του κλάδου τον Νοέμβρη, μαζική διακλαδική απεργιακή συνέλευση, η οποία ζητούσε κλιμάκωση των κινητοποιήσεων. Ενώ με παρόμοια διαδικασία κατόρθωσε κατά τη διάρκεια της τελευταίας τετραήμερης απεργίας του κλάδου να αποσπάσει την κήρυξη νέας στάσης εργασίας προκειμένου να μην κυκλοφορήσουν τα απεργοσπαστικά φύλλα της Δευτέρας.

Η Διακλαδική Πρωτοβουλία ήδη από την πρώτη στιγμή της δημιουργίας της δεν σταμάτησε να υποστηρίζει την ανάγκη για ανοιχτά δημοκρατικά σωματεία, για αναζωογόνηση του συνδικαλισμού βάσης, για συγκρότηση Συνδικάτου Τύπου και για σύνδεση με τα υπόλοιπα αγωνιζόμενα κομμάτια του εργατικού κινήματος. Γι' αυτή της τη στάση λειοδορήθηκε από τμήματα του εργοδοτικού συνδικαλισμού, και ορισμένα δραστήρια μέλη της υπέστησαν εκδικητικές απολύσεις (ΔΟΛ, Αττικές Εκδόσεις, ΙΜΑΚΟ) για τη μαχητικότητά τους.

Παράλληλα έθεσε το ζήτημα της ίδιας της ενημέρωσης, κατανοώντας ότι στην κυρίαρχη εκδοχή της εξυπηρετεί το σκοπό της συκοφάντησης των κοινωνικών αγώνων και της χειραγώγησης της συλλογικής συνείδησης. Ανέδειξε την ανάγκη για την υπεράσπιση των δεοντολογικών αρχών του επαγγέλματος και για μια δημοσιογραφία η οποία θα υπερασπίζεται τις κοινωνικές ανάγκες. Κορυφαία στιγμή της δράσης της υπήρξε το εγχείρημα της έκδοσης του «Αντίχτυπου», ως μια απεργιακή έκδοση στο πλαίσιο των γενικών πανεργατικών απεργιών, με ήρωτογενές εργατικό και κοινωνικό ρεπορτάζ που παράχθηκε από τα μέλη της Διακλαδικής. Το εγχείρημα που χρηματοδοτήθηκε από σωματεία και ομοσπονδίες είχε πρωτόγνωρη απήχηση και κατόρθωσε να προκαλέσει μια μικρή ρωγμή στην καθεστωτική δημοσιογραφία και να σπείρει την ιδέα της αυτοδιαχείρισης. Μ' αυτή την έννοια η τελευταία του σελίδα δεν έχει γραφτεί ακόμα.

Η Διακλαδική συνδέθηκε με τις υπαρκτές κοινωνικές αντιτάσεις και στάθηκε αλληλεγγύα σε όλα τα μεγάλα κινήματα της περιόδου, όπως ο ηρωικός αγώνας των 300 απεργών πείνας μεταναστών, κατά τη διάρκεια του οποίου συνέβαλλε στην κατάληψη του δημοτικού ραδιοφώνου Αθήνα 9.84 και στη διοργάνωση συνέντευξης τύπου δημοσιογράφων στο χώρο της Υπατίας.

Με τα προβλήματα, τις αντιφάσεις που αντιμετωπίζει και παρά τις πιέσεις που υφίσταται, χρωμάτισε με πρωτοτυπία και ριζοσπαστικοποίηση τις πολιτικοσυνδικαλιστικές πρακτικές σ' έναν κλάδο που ανθεί ο ανταγωνισμός και η αυταπάτη του ατομικού δρόμου. Αποκρυσταλλώνοντας τις εμπειρίες της μέχρι τώρα πορείας της, με νίκες και ήττες, θα συνεχίσει να προτάσσει τις αρχές της αλληλεγγύης και της συλλογικής δημοκρατικής δράσης ως απαραίτητα συστατικά για την οικοδόμηση και τη νικηφόρα έκβαση των αγώνων.

Μαρία Λούκα,
δημοσιογράφος, μέλος της Διακλαδικής

Οι αγώνες των εργαζομένων στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς

συνέντευξη με το Βασίλη Λαγωνίκα,
εργαζόμενο στο Αττικό Μετρό,
μέλος του Ταξικού Μετώπου
(Πρωτοβουλία εργαζομένων στους χώρους του Μετρό)

Πριν ένα χρόνο υπήρχαν κάποιες απεργίες στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς (ΜΜΜ) του ΟΑΣΑ. Μπορείς να μας θυμίσεις πώς ξεκίνησαν όλα και πιο ήταν το επίδικό της αντιπαράθεσης;

Να ξεκαθαρίσουμε πως όταν λέμε ΟΑΣΑ (Οργανισμός Αστικών Συγκοινωνιών Αθηνών) εννοούμε: ΕΘΕΛ (Εταιρία Θερμικών Λεωφορείων), ΗΣΑΠ (Ηλεκτρικοί Σιδηρόδρομοι Αθηνών Πειραιώς) και ΗΛΠΑΠ (Ηλεκτροκίνητα Λεωφορεία Περιοχής Αθηνών Πειραιώς)

Όσον αφορά εμάς, στο Μετρό, όλα ξεκίνησαν τον Ιούνιο του 2010 όταν έληγαν οι συμβάσεις 280 περίπου εργαζομένων. Στηριχτήκαμε στη λογική πως όταν λήγει η σύμβαση του ενός έτους (σύμβαση ως εκπαιδευόμενο προσωπικό), πρέπει να γίνεσαι αορίστου χρόνου.

Ήταν μια περίοδος που διώχνανε συμβασιούχους και υπήρχε η άποψη πως ήταν κομματικές και παράνομες οι προσλήψεις τους. Μπορεί να ακούγονταν αυτό, αλλά δεν ήταν η πραγματική αιτία των απολύσεων. Απλώς η εταιρεία ήθελε να διώξει κόσμο. Αυτό θέλει ακόμα και τώρα με τις μετατάξεις που πάνε να γίνουν.

Μόλις ακούστηκε ότι θα διώξουν τους συμβασιούχους (Δευτέρα 14/6), έγινε μια συμβολική κατάληψη στα γραφεία της διοίκησης την ώρα που βρίσκονταν μέσα οι διευθυντές και συνεδρίαζαν, ζητώντας να πάρουμε μια απάντηση. Από εκείνη τη στιγμή φάνηκε πως υπάρχει πολύς κόσμος που θέλει να δραστηριοποιηθεί. Κινητοποιήθηκαν πάνω από 150 εργαζόμενοι, συμβασιούχοι και αορίστου, για την κατάληψη αυτή. Εκεί το σωματείο φάνηκε να παίζει το ρόλο του πυροσβέστη λέγοντας, «να τους αφήσουμε να βγούνε, να πάνε στο υπουργείο και μετά να μας πούνε».

Την επόμενη μέρα συνεδριάζει έκτακτα το Δ.Σ. του σωματείου και αποφασίζει απεργία για τις 16/6. Την απεργία την επόμενη μέρα την περιφρουρούν 200 άτομα, στο αμαξοστάσιο στα Σεπόλια. Το βράδυ γίνεται Δ.Σ. πάλι. Ήμασταν από πάνω τους για να δούμε τι απόφαση θα πάρουν. Αποφασίζουν απεργία και για την Πέμπτη 17/6. Πάλι περιφρούρηση, πάλι το βράδυ στο Δ.Σ., όλοι εμείς από πάνω τους την ώρα της συνεδρίασης, ώστε να αναγκαστούν να πάρουν απόφαση για νέα απεργία. Το δωμάτιο που συνεδρίαζε το Δ.Σ. ήταν ασφυκτικά γεμάτο από 200-300 άτομα. Ο κόσμος συμμετείχε μαζικά σε όλες τις διαδικασίες.

Αυτή την κατάσταση το σωματείο προσπάθησε να τη σπάσει. Οι του

Δ.Σ. έλεγαν πως, «δεν μπορεί να συνεχιστεί αυτό... θα δούμε τι θα κάνουμε». Την Παρασκευή πάλι απεργία. Το βράδυ στο Δ.Σ. βγήκε η ΔΑΚΕ —και καλή αγωνιστική— και πρότεινε τη συνέχιση της απεργίας το Σαββατοκύριακο. Το Δ.Σ. αποφάσισε, ως κίνηση καλής θέλησης, όχι απεργία το Σαββατοκύριακο, αλλά απεργία τη Δευτέρα.

Το Σάββατο 19/6 κάποιοι εργαζόμενοι είχαμε πάει να μοιράσουμε ενημερωτικά κείμενα στο επιβατικό κοινό στο Μετρό του Συντάγματος. Μαθαίνουμε πως το Δ.Σ. του σωματείου μαζεύεται μυστικά για να αναστείλει την απεργία της Δευτέρας. Τρέχουμε εκεί που θα συνεδρίαζαν και προλαβαίνουμε την κατάσταση. Προφασίζονται πως δεν υπάρχει απαρτία και δεν μπορούν να συνεδριάσουν. Την επόμενη μέρα, Κυριακή, μαζεύονται κρυφά και αποφασίζουν αναστολή της απεργίας. Με μία μόνο αρνητική ψήφο τελείωσαν την ιστορία με τη συνέχιση της απεργίας.

Αυτό αποτέλεσε σοβαρό ψυχολογικό πλήγμα για τους εργαζόμενους και τους απέτρεψε να συνεχίσουν. Από εκεί και πέρα βλέπανε τις συμβάσεις των συμβασιούχων να λήγουν και τους συμβασιούχους να φεύγουν. Μόνο κάποιοι που το κυνήγησε δικαστικά δικαιώθηκε και έδωσε ελπίδες στους υπόλοιπους. Όμως μετά απ' αυτόν, για όλους τους άλλους υπήρξαν αρνητικές αποφάσεις για τις υποθέσεις τους. Ούτε εδώ υπήρξε ουσιαστική στήριξη από το σωματείο, αφού την ημέρα που δικάζονταν οι ομαδικές προσφυγές, δεν έγινε μια στάση εργασίας ώστε να παραβρεθούν αλληλεγγύη συνάδελφοι.

Να πούμε πως το Σωματείο Εργαζομένων Λειτουργίας Μετρό Αττικής (ΣΕΛΜΑ) που εκπροσωπεί 1.400 εργαζόμενους ελεγχόταν από την ΠΑΣΚΕ. Είχε αυτοδυναμία, είχε τα 6 από τα 11 μέλη του Δ.Σ. Μετέπειτα είχαν μεταξύ τους διαφοροποιήσεις, ενώ ξεχωριστή θέση είχε ο πρόεδρος του σωματείου. Η στάση του προέδρου, αν το δούμε συγκριτικά, ήταν πιο αγωνιστική από τα υπόλοιπα μέλη του Δ.Σ. που λέγανε πως «δεν μας αφορούν οι συμβασιούχοι, να φύγουν». Αυτά λέγονταν παρότι στο σωματείο ανήκουν και οι συμβασιούχοι. Γενική Συνέλευση του σωματείου μαζική και ουσιαστική έχει να γίνει από τις 2 Ιούλη 2010. Τότε αποφασίστηκε απεργία, η οποία όμως έσπασε λόγω μειωμένης συμμετοχής, ή για να το πούμε καλύτερα λόγω απεργοσπαστικού μηχανισμού. Ήταν η τελευταία που έγινε την περίοδο των κινητοποιήσεων. Γενικότερα η συνέλευση απαξιώθηκε με κάθε τρόπο.

Στο Μετρό υπάρχουν και άλλα σωματεία, το Σωματείο Εργαζομένων Κέντρου Ελέγχου Λειτουργίας Μετρό Αθηνών, Σωματείο Ηλεκτροδηγών ΑΤΤΙΚΟ ΜΕΤΡΟ. Το ΣΕΛΜΑ είναι το μεγαλύτερο, αυτό έχει τον καθοριστικό ρόλο.

Όμως δεν υπήρχαν εργατικοί αγώνες μόνο στο Μετρό. Πότε φτάνουμε στο σημείο που γίνεται θέμα και για τα άλλα μέσα μεταφοράς; Ξεκινάει τον Σεπτέμβριο του 2010, όπου οι εργαζόμενοι στον ΟΣΕ κινητοποιούνται. Θέλησαν να τους κάνουν περικοπές μισθών, μετατάξεις και πρόωρες συνταξιοδοτήσεις και, αν προέκυπτε στην πορεία, θα γινόταν και ιδιωτικοποίηση. Η απεργία τους κρίνεται παράνομη, αλλά η συμμετοχή σε αυτή των εργαζομένων είναι μαζική, όπως και στην πορεία που καλούν. Έκαναν τέσσερις μέρες απεργία τον Οκτώβρη, αλλά μετά την ψήφιση του σχετικού νομοσχεδίου το σωματείο κάνει πίσω λέγοντας, «τώρα δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, όλα τελειώσαν».

Υπήρχε μια προσπάθεια να ενοποιηθεί ο αγώνας όλων των συλλογικών αλλιά έμεινε στα πρώτα στάδια. Είχαμε κάνει μια κοινή πορεία στις 8 Σεπτέμβρη, όμως επικράτησε η λογική πως το κάθε σωματείο έχει διαφορετικά συμφέροντα από τα άλλα. Επανερχεται το ζήτημα των μεταφορών το Νοέμβρη, αν και η μαζικότητα της συμμετοχής του Ιούνη, όσον αφορά το Μετρό, δεν επανήλθε ποτέ στον ίδιο βαθμό.

Τότε αρχίζει να στήνεται το συντονιστικό των σωματείων των μεταφορών. Αρχίζει να στήνεται με πρωτοβουλία του σωματείου της ΕΘΕΛ και συμμετέχουν σε αυτό πάνω από δέκα σωματεία εργαζομένων από το χώρο των μεταφορών. Παίρνουν απόσταση από το συντονιστικό κυρίως τα σωματεία των ηλεκτροδηγών από ΜΕΤΡΟ και ΗΣΑΠ, προβάλλοντας τον ειδικό κομβικό ρόλο που κατέχουν στη λειτουργία των μέσων μεταφοράς. Διεκδικούν έτσι διαφορετικές ρυθμίσεις για τους ίδιους. Στο συντονιστικό συμμετείχαν κυρίως ο πρόεδρος από κάθε σωματείο και κάποια μέλη του Δ.Σ. Από το σωματείο του Μετρό η αντιπροσωπεία πήγαινε έχοντας τις δικές της προσωπικές προτάσεις, αφού ούτε Γενική Συνέλευση γίνονταν, ούτε το Δ.Σ. συνεδρίαζε. Στη συνέχεια διαχωρίστηκαν και σε σταθερής τροχιάς και μη, σε σημείο να μη συμμετέχουν οι υπόλοιποι στις πορείες της ΕΘΕΛ και του ΗΛΠΑΠ. Ενώ επέλεξαν κάποια άλλη μέρα και έκαναν διαδήλωση από κοινού Μετρό, Τραμ, ΗΣΑΠ. Στην ουσία αποδέχτηκαν το διαχωρισμό που τους επέβαλε το υπουργείο με τα μέτρα που θα ψήφιζε.

Τι ακριβώς συμβαίνει τον Νοέμβρη και υπάρχουν δυναμικές κινητοποιήσεις;

Ξεκίνησε από τους συνδικαλιστές, όταν συνειδητοποιήσαν πως τα μέτρα που πάνε να περάσουν, καταργούν τον ίδιο τους το ρόλο. Δηλαδή σου καταργούν τη δυνατότητα να υπογράψεις συλλογική σύμβαση. Γενικότερα αντιλήφθηκαν, πως οι εργαζόμενοι θα εξοργιστούν αν περάσουν τα μέτρα και θα πετάξουν ακόμα και αυτούς έξω με τις κλωτσιές. Ήθελαν να πάνε στις διαπραγματεύσεις με το υπουργείο λέγοντας πως αυτοί κινητοποίησαν τον κόσμο και, αν δεν προσέξει το υπουργείο τις κινήσεις του, μπορεί να ξαναβγούν στο δρόμο.

Με ποιες δομές αγώνα και με ποιες διεργασίες εκφράστηκε αυτό που έγινε στα μέσα μεταφοράς;

Η ΕΘΕΛ, για παράδειγμα, έκανε πολλές γενικές συνελεύσεις. Στην πρώτη, αποφασίστηκε ένα απεργιακό πρόγραμμα με στάσεις εργασίας και μπηκε ραντεβού για επόμενη συνέλευση. Δεν ανέθεταν στο Δ.Σ. να αποφασίσει για τις απεργίες. Αλλιώς θα είχε τελειώσει εκεί η ιστορία. Η ΕΘΕΛ είχε κομβικό ρόλο στις απεργίες στα ΜΜΜ γιατί είχε μαζικές γενικές συνελεύσεις. Είχαν παρουσία σε αυτές 2 με 3 χιλιάδες εργαζόμενοι.

Ο αγώνας αυτός εκφράστηκε με διάφορους τρόπους. Με καταλήψεις στα γραφεία των διευθυντών ακόμα και όταν αυτοί δεν ήταν μέσα, δίνοντας ένα συμβολικό χαρακτήρα. Με μπλοκάρισμα των εξόδων στα μαξοστάσια για να μη βγουν τα οχήματα. (Αυτό συνέβη όταν, μετά από συνάντηση με τον υπουργό που μας δήλωσε πως δεν διαπραγματεύεται, οι εργαζόμενοι απάντησαν πως ούτε αυτοί διαπραγματεύονται. Αγανακτισμένοι εργαζόμενοι από όλα τα ΜΜΜ έφυγαν και πήγαν στα μαξοστάσια της ΕΘΕΛ και τα έκλεισαν για πολλές ώρες). Με μπλοκάρισμα των ακυρωτικών μηχανημάτων, αλλά και την εναντίωση στην αποφασισμένη αύξηση των εισιτηρίων. Με συνεχείς πορείες αλλά και με μοτοπορείες, κυρίως από την ΕΘΕΛ, που γενικώς είχε την πιο μαζική συμμετοχή. Οι αποφάσεις στην ΕΘΕΛ είχαν παρθεί μετά από μαζικές γενικές συνελεύσεις, ενώ στους υπόλοιπους χώρους αποφάσιζαν μόνο τα Δ.Σ. των σωματείων.

Πες μας, τι έγινε στις 12 Δεκέμβρη 2010;

Η 12η του Δεκέμβρη ήταν η Κυριακή που είχε αποφασιστεί από την κυβέρνηση και τους εμπόρους να λειτουργήσουν τα εμπορικά καταστήματα. Η κυβέρνηση και το υπουργείο μεταφορών κάλεσαν τον κόσμο να πάει να ψωνίσει χρησιμοποιώντας, για εκείνη την ημέρα, δωρεάν τα ΜΜΜ. Πήραμε την απόφαση οι εργαζόμενοι στα ΜΜΜ, ως ένδειξη αλληλεγγύης στους υπαλλήλους στο εμπόριο (οι οποίοι είχαν εξαγγείλει κινητοποιήσεις για να σαμποτάρουν τη λειτουργία των καταστημάτων αυτή την ημέρα), να απεργήσουμε, ώστε να μην μπορεί να κατέβει ο κόσμος να ψωνίσει.

Αυτή μας η κίνηση (εξαγγέλθηκε δωρη στάση εργασίας) είχε άμεσα αποτελέσματα, καθώς όλες οι αποφάσεις τους πάρθηκαν πίσω και δεν παραβιάστηκε η Κυριακάτικη αργία για τους εμποροϋπάλληλους.

Αυτό έδειξε και σε εμάς, πόση δυναμική μπορούμε να έχουμε όταν οι εργαζόμενοι δείχνουμε αλληλεγγύη και λειτουργούμε από κοινού. Ήταν κι αυτό μια πρωτοβουλία στο ίδιο μήκος κύματος με την πρωτοβουλία που είχε παρθεί για το μπλοκάρισμα των ακυρωτικών μηχανημάτων. Ήταν προσπάθειες για να βγει ένα κοινωνικό πρόσωπο προς ένα ευρύ κομμάτι της κοινωνίας και να του δείξει πως είμαστε μαζί του, ώστε και αυτοί να στηρίξουν το δικό μας αγώνα.

Τι είχε γίνει με το μπλοκάρισμα των ακυρωτικών μηχανημάτων;

Στο Μετρό, μετά την απόφαση του σωματείου να γίνει αυτό, πήγε ο πρόεδρος μαζί με δύο ακόμα άτομα και έκλεισαν με κλειδί τα μηχανήματα μόνο στο σταθμό της Αττικής. Στον ΗΣΑΠ το σωματείο έκλεισε τα περισσότερα ακυρωτικά μηχανήματα. Αυτή η κίνηση δεν κρατήθηκε για πολύ.

Οι εργαζόμενοι στα ΜΜΜ πάντως, έβλεπαν τουλάχιστον με ανοχή τον κόσμο που έκανε –την ίδια εποχή που γίνονταν οι κινητοποιήσεις μας– δράσεις ενάντια στην πληρωμή των εισιτηρίων. Υπήρχαν και κάποιοι εργαζόμενοι που ήταν δύσκολο να αποδεχτούν ότι δεν θα πληρώνουν οι επιβάτες εισιτήριο. Επίσης κάποιοι έβλεπαν εκθρικό την καταστροφή των μηχανημάτων γιατί σκέφτονταν πως από τη στιγμή που θίγεται η εταιρεία, αυτό βλάπτει και αυτούς ως εργαζόμενους στη συγκεκριμένη εταιρεία.

Υπήρξε επαφή των εργαζόμενων στα ΜΜΜ με τις κινήσεις άρνησης πληρωμής εισιτηρίου;

Επαφή υπήρξε. Εργαζόμενοι από τις συγκοινωνίες συμμετείχαν σε συνελεύσεις πολιτών, αλλά και αυτοί έδιναν το παρών σε συνελεύσεις εργαζόμενων μοιράζοντας κείμενα. Παράλληλα, το σωματείο της ΕΘΕΛ πήρε απόφαση να δείξει αλληλεγγύη σε όσους δεν χτυπούσαν εισιτήριο.

Ποιος ήταν ο ρόλος των ελεγκτών στις κινητοποιήσεις και απέναντι στην άρνηση πληρωμής;

Οι ελεγκτές στο Μετρό είναι εργαζόμενοι που ανήκουν κανονικά στο επιχειρησιακό σωματείο (ΣΕΛΜΑ). Μάλιστα ήταν από τους πιο μαχητικούς στις απεργίες του Ιουνίου, γιατί αυτούς χτύπησε βασικά η επιλογή για το διώξιμο των συμβασιούχων. Από τους 100 περίπου, έφυγαν οι 50. Όσους ελεγκτές ξέρω είχαν μια θετική στάση απέναντι σε όσους δεν χτυπούσαν εισιτήριο, ξέροντας πως είναι υπερβολικά τα λεφτά, πως υπάρχουν άνεργοι και πως γι' αυτούς τους λόγους αντιδρά ο κόσμος. Στην ΕΘΕΛ ως ελεγκτές λειτουργούν οι ίδιοι οι οδηγοί που έπαιρναν ποσοστά από τα πρόστιμα που έκοβαν. Τώρα, προ-

σπαθούν να φτιάξουν σώμα ελεγκτών σε όλο τον ΟΑΣΑ, αλλά δεν υπάρχει κάποιο συγκεκριμένο σχέδιο. Μπορεί να κάνει έλεγχο από ένας μόνος του έως και επτά μαζί.

Υπήρξαν κινήσεις εργαζομένων που διαφοροποιούνταν από την επίσημη γραμμή των γραφειοκρατικών σωματείων; Υπάρχουν τέτοιες πρωτοβουλίες που έχουν ένα μόνιμο χαρακτήρα; Τι είναι το Ταξικό Μέτωπο;

Είναι μια πρωτοβουλία εργαζομένων στους χώρους του Μετρό, που ονομάστηκε Ταξικό Μέτωπο. Είχαμε ξεκινήσει μια προσπάθεια να κάνουμε κάτι που να συμπεριλάβει εργαζόμενους ανεξάρτητα από το αν ανήκουν στα σωματεία, όπως είναι οι καθαρίστριες που δουλεύουν σε εργολάβους. Δεν έχουμε βιλέψεις για συμμετοχή στις συνδικαλιστικές εκλογές. Έχουμε ως σκοπό να παρεμβαίνουμε στους χώρους του Μετρό και στις συνελεύσεις, αλλά και για να αλλάξει η δομή του σωματείου προς τα κάτω, να λειτουργεί με γενικές συνελεύσεις.

Γενικά στα ΜΜΜ υπάρχει πολύ μεγάλη αμφισβήτηση από τον κόσμο, αλλά δεν συμμετέχει γιατί απαξιώνει όλη αυτή τη διαδικασία που λέγεται συνδικαλισμός. Γνωρίζω πως η υπάρχει μια συντονιστική επιτροπή εργαζομένων στον ΟΣΕ που τον Δεκέμβρη είχε προχωρήσει και σε κατάληψη των γραφείων του οργανισμού, παρά την εναντίωση του σωματείου το οποίο φοβήθηκε τη συσπείρωση των εργαζομένων. Δεν εκφράζεται στο Δ.Σ. του σωματείου, λειτουργεί έξω από αυτό.

Στους οδηγούς της ΕΘΕΛ υπάρχει ανεξάρτητος κόσμος που λειτουργεί αγωνιστικά στις συνελεύσεις του σωματείου, αλλά δεν έχει συγκροτήσει κάποιο σχήμα για να παρεμβαίνει. Υπάρχει και η Ενωτική Αγωνιστική Συνεργασία η οποία είναι μια παράταξη που κατεβαίνει στις εκλογές.

<http://taxikometopo.wordpress.com>

Για τη συνέντευξη συνεργάστηκαν οι Χρήστος Γαργάρας και Ντίνος Παλαισιδής

ΜΠΙΖΝΕΣ ΜΕ ΤΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ. Με αφορμή τον αγώνα στην Κερατέα

Ο μακρόχρονος και ηρωικός αγώνας των κατοίκων της Κερατέας ήρθε να αναμοχλεύσει το τεράστιο πρόβλημα των σκουπιδιών. Ανάλογες κινητοποιήσεις είχαν γίνει και το 2005, όταν το κράτος για να ικανοποιήσει τα συμφέροντα κάποιων μεγαλοεργολάβων, μετέφερε τον ΧΥΤΑ των Άνω Λιοσίων στη Φυλή. Είχαν προηγηθεί οι αγώνες των κατοίκων στο Γραμματικό, τη Λευκίμμη (Κέρκυρας), τους Ταγαράδες και τη Μαυροράχη (Θεσσαλονίκης) στο Αλιβέρι και τη Θήβα.

Χαρακτηριστικό όλων αυτών των αγώνων ήταν η βίαιη καταστολή από τα ΜΑΤ, η απαξίωσή τους από το κράτος και τα φερέφωνά του στα ΜΜΕ, από τους μίσθαρνους κονδυλοφόρους τους.

Λύσεις αξιόπιστες υπάρχουν και μάλιστα πιο συμφέρουσες οικονομικά. Όμως ελέω του μνημονίου, προτιμάται για άλλη μια φορά το ξεπούλημα της ακριβής μπιζνας των απορριμμάτων σε ιδιώτες (βλέπε «ΗΛΕΚΤΩΡ» συμφερόντων Μπόμπολα).

Στην πραγματικότητα η κυβέρνηση δίνει στον μεγαλοεργολάβο το δικαίωμα να δημιουργήσει τέσσερις βιομηχανικές μονάδες στην Αττική. Στις μονάδες αυτές θα γίνεται ο παραπέρα διαχωρισμός και η επεξεργασία των απορριμμάτων (διαλογή – αποξήρανση) και, σε μορφή βιομάζας, θα καίγονται. Θα παράγεται έτσι ενέργεια που θα πουλιέται είτε στη ΔΕΗ είτε απευθείας στους καταναλωτές, αν απελευθερωθεί η αγορά ενέργειας. Θα υπάρξει, άρα, μεγάλο ΚΕΡΔΟΣ για τους μεγαλοεργολάβους, αλλά παράλληλα με το μεγάλο κόστος της έκλυσης διοξινών, επικινδύνων ρύπων για την υγεία.

Επιπλέον, ο μεγαλοεργολάβος θα έχει τεράστια κέρδη όχι μόνο από την καύση των σκουπιδιών, αλλά και από τα δημοτικά τέλη και τις μακροχρόνιες χρηματοδοτήσεις από το κράτος.

Επιστρέφοντας στο θέμα της υγείας, αξίζει να επισημανθεί ότι η πολιτική που ακολουθούν κεφάλαιο και κράτος δημιουργεί συνθήκες επικίνδυνες τόσο για τους πολίτες, όσο και για το περιβάλλον. Αποτελεί γενικά κοινή γνώση, ότι η καύση των σκουπιδιών συνδέεται με καρκίνους, λευχαιμίες σε παιδιά και χρόνιες αναπνευστικές παθήσεις.

Ένα ακόμα μεγάλο ερωτηματικό αποτελεί το τι θα γίνει με την τοξική τέφρα που θα παράγεται από την καύση, μιας και ακόμη δεν έχουν βρεθεί ασφαλείς μέθοδοι για τη διαχείριση της. Πιθανή εναπόθεσή της στο χώμα, όπως και του λασπολύματος της Ψυτάλλειας εγκυμονεί αναπόφευκτα κινδύνους όχι μόνο για τους κατοίκους των όμορων δήμων αλλά για τους κατοίκους ευρύτερα του λεκανοπέδιου της Αττικής. Ο υδροφόρος ορίζοντας θα μολυνθεί σε ακτίνα πολλών χιλιομέτρων με σαφείς κινδύνους στη χρήση πόσιμου νερού και προϊόντων που παράγονται στην ύπαιθρο (αγροτικά - κτηνοτροφικά).

Με την άδεια του κράτους, αντίστοιχες μονάδες καύσης απορριμμάτων και παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας πρόκειται να χτισθούν στο Βόλο, τον Έβρο και τον Αστακό Αιτωλοακαρνανίας από την εταιρεία «ENGAL», συμφερόντων του μεγαλοεργολάβου Γ. Αλεξάκη. Η συγκεκριμένη εταιρεία θα χρησιμοποιεί και χιλιάδες τόνους απορριμμάτων εισαγωγής (ας όψεται η παγκοσμιοποίηση!).

Το μείζον πρόβλημα που προκύπτει είναι: υπάρχουν άλλοι τρόποι διαχείρισης των απορριμμάτων; Όχι μόνο υπάρχουν, αλλά είναι

και πιο συμφέροντες και οικονομικοί. Δεν μολύνουν το περιβάλλον και δημιουργούν νέες θέσεις εργασίας.

Ενδεικτικά αναφέρονται:

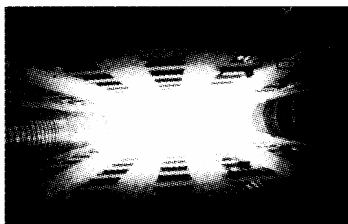
- Η διαλογή των υλικών από την πηγή, δηλαδή από το σπίτι, σε γυαλί, αλουμίνιο, χαρτί, πλαστικά, μέταλλα, οργανικά υλικά (αποφάγια κ.ά.).
- Η δημιουργία χώρων όπου θα μαζεύονται, θα διαχωρίζονται και θα ανακυκλώνονται τα υλικά αυτά, ενώ τα οργανικά μέρη θα χρησιμοποιούνται για την κομποστοποίηση και την περαιτέρω διαχείρισή τους σαν λίπασμα κ.ά.

Σίγουρα υπάρχουν και άλλες μέθοδοι ολοκληρωμένης ανακύκλωσης για τα απορρίμματα. Όμως αυτές οι μέθοδοι θα αναδειχθούν μόνο μέσα από τη μετωπική σύγκρουση και την αμφισβήτηση του τρόπου ανάπτυξης και παραγωγής του καπιταλισμού, που φτάνει να εμπορεύεται ακόμη και τα σκουπίδια, ενάντια στο συμφέρον όλων τελικά.

Νικόλας Ασηθιανάκης

Η Ύδρα ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

*Και πάνω στο μέτωπό μου
με πυρακτωμένα μακριά σίδερα
μου 'γραφε συνεχώς
αυτές τις λέξεις
—σα σύμβολο τρομερό—*

*«πατήρ-μήτηρ»
«ανήρ-γυνή»¹*

Παρασκευή 29 Απριλίου 2011

Υπάρχει μια σκηνή. Στη δεξιά μεριά της ένα γραφείο με φως. Κι εκεί, ένας θεός στέκεται και αφηγείται πιο χαρούμενος από ποτέ, με σημάδια «χαμένου χρόνου» πάνω του και μέσα του, με μάτια υγρά και βραχνή φωνή. Στην υπόλοιπη σκηνή μουσικοί που συνδιαλέγονται μαζί του. Αυτός αφηγείται ιστορίες κάποιου άλλου και εκείνοι απαντούν φτιάχνοντας εικόνες από μουσική και ηχητικά παιχνίδια.

«Η Ύδρα ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ» είναι ένας δίσκος σε ποίηση Νίκου Εγγονόπουλου, αφήγηση Δημήτρη Πουλικάκου και μουσική Socos, που κυκλοφόρησε το 2010 και παρουσιάστηκε στο Gagarin στις 29/4/2011. Ωστόσο, δεν είναι η πρώτη φορά που συναντιέται ο Εγγονόπουλος με τον Πουλικάκο.

Αυτό συνέβη για πρώτη φορά το 1964, στην προσπάθεια μιας ομάδας νέων ανθρώπων να εκδώσουν ένα «τετράδιο αναζητήσεων». Ο Πουλικάκος ήταν ένας από αυτούς, ενώ ο —κατά τρεις δεκαετίες μεγαλύτερος— Εγγονόπουλος υπήρξε ένας από τους αρωγούς. Αποτέλεσμα ήταν η έκδοση του περιοδικού *Πάθι*. Ο στόχος:

Να ανοίξει ΠΑΛΙ ο ορίζοντας της έρευνας, της ανίχνευσης και της έκφρασης, καθώς και της επικοινωνίας [...] να λειτούργησει ΠΑΛΙ οργανικά η ανακοίνωση, η διαμάχη και οι αντινομικές εκφάνσεις που συνιστούν το χώρο της συνείδησης και της δημιουργίας, τις αυθόρμητες τάσεις και κατευθύνσεις της σκέψης και της αίσθησης.²

Έχουν περάσει σχεδόν σαράντα χρόνια μετά από εκείνη τη συνάντηση και ο «θεός» στρέφεται ξανά στον ποιητή που αγαπά. Αυτή τη φορά ο μουσικός κρίκος που δένει ποίηση με αφήγηση και λέξεις με εντυπώσεις, ονομάζεται Socos. Χρησιμοποιώντας κυρίως μουσική αφήγηση και λιγότερο μελοποίηση (σε χαρακτηριστικά σημεία που υποδηλώνουν «εσωτερική» στροφή), καταφέρνει σε κάθε ποίημα να κατασκευάσει το αντίστοιχο ηχητικό τοπίο. Η μουσική κυλάει χωρίς ήχο, ακαδημαϊσμού και σοβαροφάνειας, δύο εννοιών που έχουμε χορτάσει να συναντάμε στους χώρους της τέχνης τις τελευταίες δεκαετίες.

Δύο ακόμη θετικά χαρακτηριστικά είναι, αφενός η απουσία επιτηδευμένου μοντερνισμού, παρά την πληθώρα ηχητικών εφέ (από φυσικό και ηλεκτρικό ήχο και από χρήση ηλεκτρονικού υπολογιστή) και αφετέρου η ποιότητα αυτής της ανεξάρτητης παραγωγής, ξεκινώντας από το ηχητικό αποτέλεσμα και καταλήγοντας στη γραφιστική δουλειά.

Τα ποιήματα που επιλέχθηκαν έχουν δημοσιευθεί στις εξής ποιητικές συλλογές:

1938, *Μην ομιλείτε εις τον οδηγόν*, τα ποιήματα «Πολυξένη» και «Το καράβι του δάσους»,
1939, *Τα κλειδοκύμβαλα της σιωπής*, το ομώνυμο και «Στα όρη της Μουσολέως 1,2,3»,
1946, *Επιστροφή των πουλιών*, τα ποιήματα «Ο μαθητευόμενος της οδύνης» και «Η Ύδρα ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ»,
1957, *Εν ανθρώ Ελληνί λόγω*, τα ποιήματα «Κλέλια ή μάλλον το ειδύλλιο της λιμνοθάλασσας 1 και 2» και «Περί ύψους»,
1978, *Η κοιλάδα με τους ροδώνες*, το ποίημα «Άνθη».

Είναι χαρακτηριστικό ότι τα περισσότερα από τα κείμενα που επιλέχθηκαν προέρχονται από το πρώτο μισό του εικοστού αιώνα, τότε που ο υπερρεαλισμός βρίσκεται στην ακμή του. Το 1924 γίνεται η δημοσίευση του Μανιφέστου από τον André Breton, ενώ η πρώτη υπερρεαλιστική συλλογή που δημοσιεύεται στην Ελλάδα ανήκει στον Νικόλαο Κάλας (1933, «Στρογγυλή Συμφωνία»). Μόνο τα «Άνθη» είναι παρμένα από την εποχή που ακολούθησε το τέλος του υπερρεαλισμού ως οργανωμένο κίνημα (1966, θάνατος Breton), όπου υπάρχει εμφανής διαφορά τόσο στην ποίηση, όσο και στη μουσική που την ηλαιοιώνει.

Τέλος, στο εσωτερικό του δίσκου υπάρχουν οι παρακάτω πίνακες του Νίκου Εγγονόπουλου:

(1943) Ο Αρχαιολόγος, (1966) Η Κυρά της θάλασσας, (1960) Ο άγιος Μαρτίνος, (1963) Ο Ύπνος, (1960) Θησέας και Μινώταυρος (με τη σειρά που εμφανίζονται). Οι πίνακες αυτοί προέρχονται από ιδιωτικές συλλογές και δημοσιεύθηκαν στο βιβλίο *Το μέτρον: ο άνθρωπος* (2005), μαζί με 10 ποιήματα που δεν συμπεριλαμβάνονται στα βιβλία του, τέσσερα από τα οποία δημοσιεύονται για πρώτη φορά.

Κοσμή το μέτωπό μου με ψάρια και ομπρέλες
βάζω μες τα μαλλιά μου φωνές φωτιάς
τα χέρια μου γίνονται οι σκουριασμένες άγκυρες των ναυαγίων
κι ενώ απλώνεται —βαθμηδόν— στ' ακρογύαλι η ερημιά
και η νύχτα
βλέπω να χάνονται μακριά —πάνω στη θάλασσα στα βάθη
του ορίζοντα—
τα τελευταία φώτα του χαμού.³

Βάσω Καριώτη

1. «Στα όρη της Μουσολέως 2».

2. *Πάθι* (πρώτο τεύχος, 1964).

3. «Στα όρη της Μουσολέως 3».

ΟΧΙ στους νόμους-πλαίσια που κάνουν τη ζωή απαίσια!

Η επίθεση στη δημόσια και δωρεάν Παιδεία είναι απλώς ένα μέρος μιας γενικευμένης επίθεσης που έχει εξαπολύσει το κράτος με τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές του, σε δημόσια αγαθά και υπηρεσίες (μεταφορές, υγεία, ενέργεια).

Έτσι στο προσκήνιο έρχεται ξανά ένας νέος νόμος-πλαίσιο μετά από το 2006-2007, που στόχο έχει, την αναδιάρθρωση της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης. Θέλει να φέρει σαρωτικές αλλαγές στον τομέα της διοίκησης, της αξιολόγησης και της χρηματοδότησης των ιδρυμάτων, και όχι μόνο. Μέσα από αυτές τις αλλαγές φαίνονται ξεκάθαρα οι διαθέσεις τους και τι σκοπεύουν να κάνουν. Επιδίδουν να μετατρέψουν το πανεπιστήμιο σε μια καθοσμημένη επιχείρηση, τους φοιτητές σε καλή πειθαρχημένους εργαζόμενους και τη γνώση σε εμπόρευμα, αλλιά και σε προνόμιο για λίγους.

Πιο συγκεκριμένα, ο νέος νόμος-πλαίσιο αναφέρει ότι η διοίκηση των ιδρυμάτων θα περάσει σε ένα νέο όργανο, το Συμβούλιο, στο οποίο θα συμμετέχουν και εξωπανεπιστημιακοί μάντζερ, οι οποίοι θα έχουν τον πρώτο λόγο και θα αποφασίζουν για την οικονομική πορεία των ιδρυμάτων και για τη σύναψη συμφωνιών με εταιρείες και χορηγούς. Ταυτόχρονα, η χρηματοδότηση από το κράτος μειώνεται σε μεγάλο βαθμό, με αποτέλεσμα να ανοίγει διάπλητα ο δρόμος της ιδιωτικοποίησης.

Μέσα στα ιδρύματα θα εισβάλουν οι «σωτήρες» των δημόσιων χρεοκοπημένων πανεπιστημίων. Εταιρείες, επιχειρηματίες και κάθε είδους άλλα λαμόγια που κοιτάνε το συμφέρον του κεφαλαίου και της αγοράς και όχι φυσικά τις ανάγκες του φοιτητή, θα επενδύσουν, θα χρηματοδοτήσουν και θα βάλουν αυτοί τους όρους με τους οποίους θα λειτουργούν τα ιδρύματα.

Επιπλέον, η αξιολόγηση των ιδρυμάτων θα γίνεται τώρα με βάση τους νόμους της αγοράς και μόνο. Έτσι, ένα ίδρυμα όσο θα αξιολογείται, ανάλογα θα χρηματοδοτείται. Με άλλα λόγια, αν μια σχολή δεν «πουλάει» πτυχία και γνώση στην αγορά, τότε, είτε θα κλείσει είτε θα συγχωνευτεί, καθώς δε θα είναι «παραγωγική».

Εδώ αξίζει να αναφέρουμε μερικά παραδείγματα που δείχνουν ποιους δρόμους θα ακολουθήσουν οι σχολές και τα τμήματα που θα υπολειμθούν. Το ΤΕΙ Πειραιά αναγκάζεται συχνά να αναστέλλει τη λειτουργία του καθώς η κρατική χρηματοδότησή του έχει μειωθεί σε μεγάλο βαθμό τα τελευταία χρόνια. Έτσι, με τον μειωμένο προϋπολογισμό είναι αδύνατον να καλυφθούν οι ανάγκες που έχουν φοιτητές και εργαζόμενοι αλλιά και να πληρωθούν οι λογαριασμοί που έχει το ίδρυμα.

Επίσης, η σχολή Καλών Τεχνών αλλιά και το τμήμα των Αρχιτεκτόνων στην Αθήνα έχουν σταματήσει να λειτουργούν προσωρινά, καθώς αδυνατούν να τα βγάλουν πέρα. Βλέπουμε λοιπόν, σχολές και τμήματα που υπολειμθούν, να φλερτάρουν με την ιδέα να κλείσουν ή να συγχωνευτούν, ακόμα και να επιβάλουν υποχρεωτικά δίδακτρα στους φοιτητές.

Άλλη μια τροπολογία του νέου νομοσχεδίου για την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση που θέλουν να περάσουν είναι η εντατικοποίηση των σπουδών. Πιο συγκεκριμένα, ο νέος νόμος-πλαίσιο θα φέρει τη δυνατότητα διαγραφής των φοιτητών που δεν θα περνούν συγκεκριμένα μαθή-

ματα σε συγκεκριμένες χρονικές περιόδους. Έτσι ο φοιτητής δεν θα έχει χρόνο να συμμετέχει σε κινηματικούς αγώνες που γίνονται μέσα στα πανεπιστήμια και όχι μόνο, καθώς θα είναι αφοσιωμένος μόνο στα μαθήματά του και συνεχώς υπό το φόβο να μη διαγραφεί.

Το σύστημα ευνοείται καθαρά με την αποχή των φοιτητών από τους αγώνες και τις διεκδικήσεις. Θέλει να αφανίσει τα όποια ανταγωνιστικά και ριζοσπαστικά στοιχεία υπάρχουν και φυτρώνουν μέσα στο χώρο των πανεπιστημίων, τα οποία έχουν δείξει στο παρελθόν ότι έχουν αποτελέσει εμπόδιο για κάθε νεοφιλελεύθερη πολιτική που είχε στόχο τη δημόσια και δωρεάν Παιδεία.

Τέλος, από αυτό το νομοσχέδιο δεν θα έλειπε και η αναθεώρηση του ασύλου. Βλέπουμε με τις νέες τροποποιήσεις να επανανοηματοδοτείται η έννοια του ασύλου. Πολύ συνοπτικά, κάθε ενέργεια που θα παρεμποδίζει τη διδασκαλία και όποια άλλη εργασία πραγματοποιείται μέσα στα πανεπιστήμια, συνιστούν παραβίαση του ασύλου. Δηλαδή, οι καταλήψεις των φοιτητών και η απεργία των εργαζομένων στα πανεπιστήμια θα είναι ενέργειες που θα το παραβιάζουν! Έτσι οι αστυνομικές δυνάμεις θα πρέπει να επέμβουν για να αποκαταστήσουν το άσυλο που παραβίασαν οι φοιτητές, οι καθηγητές και λοιποί εργαζόμενοι των πανεπιστημίων. Κατά συνέπεια, με αυτή την τροπολογία μιλάμε για την κατάργηση του κοινωνικού χαρακτήρα του ασύλου.

Τώρα, αν περιγράψουμε την κατάσταση που επικρατεί αυτή την περίοδο στα πανεπιστήμια, θα δούμε ότι μέχρι στιγμής, κίνημα δεν έχει υπάρξει. Οι φοιτητικές πορείες δεν μαζεύουν πάνω από 1.000 άτομα και η συμμετοχή στις γενικές συνελεύσεις των σχολών είναι πολύ μικρή.

Θα πρέπει να καταλάβουμε άμεσα, ότι αυτός ο νέος νόμος-πλαίσιο θα πρέπει να μείνει στα χαρτιά. Είναι επιτακτική ανάγκη να αντισταθούμε για να αποτρέψουμε τα σχέδια τους.

Από την πλευρά του αυτόνομου σχήματος της Σχολής Γραφικών Τεχνών & Καλλιτεχνικών Σπουδών, έχουμε καλέσει πολλούς γενικούς συνελεύσεις (με συλλογή υπογραφών) από την αρχή της χρονιάς. Ακόμη, έχουμε κλείσει τη σχολή σχεδόν όλες τις φορές που έχουν γίνει φοιτητικές πορείες, έτσι ώστε να μπορούν να συμμετέχουν σε αυτές, όλο και περισσότεροι φοιτητές της σχολής.

Όμως, παρόλα αυτά, βλέπουμε ότι ο περισσότερος κόσμος είναι αμήχανος και φοβισμένος. Προσπαθεί να βρει ατομικές λύσεις και στρέφεται ανταγωνιστικά προς το διπλανό του. Το ζητούμενο είναι πώς θα καταφέρουμε να μετατρέψουμε αυτή την απάθεια και την αμηχανία που κυριαρχεί, σε συμμετοχή στα κοινά και στους αγώνες. Σε εκείνους τους αγώνες που θα κινηθούν σε μια αυτοοργανωμένη βάση και θα αναδείξουν τον κοινωνικό και ταξικό χαρακτήρα τους. Έτοιμες λύσεις δεν υπάρχουν. Το ραντεβού, λοιπόν, με αυτούς που επιλέγουν να αγωνιστούν, το δίνουμε στα αμφιθέατρα όπου γίνονται οι συνελεύσεις, αλλιά και φυσικά κάτω στους δρόμους.

Αλέξανδρος, από αυτόνομο σχήμα
Σχολής Γραφικών Τεχνών & Καλλιτεχνικών Σπουδών, ΤΕΙ Αθήνας
Περισσότερες πληροφορίες για το αυτόνομο σχήμα Σ.Γ.Τ.Κ.Σ θα
βρείτε στην ιστοσελίδα: assgts.espinblogs.net

Κινήματα Ανέργων Πτυχιούχων στη Βόρεια Αφρική

Η αρχή ήταν στο Μαρόκο

Τη δεκαετία του '80 και ιδιαίτερα τη δεκαετία του '90, στις δυτικές χώρες της Βόρειας Αφρικής αρχίζουν να έχουν πρόσβαση στα πανεπιστήμια πολλοί νέοι που προέρχονται από λαϊκά στρώματα. Μπαίνουν στο πανεπιστήμιο και οι πρώτες γυναίκες από τις αγροτικές περιοχές. Οι κινητοποιήσεις στα πανεπιστήμια εντείνονται και από αυτές προκύπτουν οργανώσεις όπως η UNEM (Union Nationale des Étudiants du Maroc, Εθνική Ένωση Φοιτητών του Μαρόκου), όπου δρουν ενωμένες διάφορες τάσεις που αγωνίζονται για την κοινωνική αλληλαγή.

Μετά το πανεπιστήμιο, έρχεται η ανεργία. Για να συνεχίσει κανείς τις σπουδές του στην Ευρώπη και για να κάνει μεταπτυχιακά χρειάζονται αρκετά λεφτά. Στο δημόσιο επικρατούν το μέσο και η διαφθορά και οι πτυχιούχοι από τα λαϊκά στρώματα και τις αγροτικές περιοχές είναι πολύ δύσκολο να μπουν. Και έτσι, ως συνέχεια των εμπειριών της Ένωσης Φοιτητών και των σχέσεων που αναπτύχθηκαν χάρη σε αυτή, δημιουργείται το 1992 η πρώτη οργάνωση ανέργων της περιοχής ANDCM (National Association des Diplômés Chômeurs au Maroc, Εθνική Ένωση Ανέργων Αποφοίτων), η οποία, μετά από 19 χρόνια πάλης και παρόλο που δεν έχει αναγνωριστεί νόμιμα, έχει δείξει το δρόμο του αγώνα ενάντια στην ανεργία.

Μετά ήρθε η Τυνησία

Η αυξανόμενη επιρροή της ANDCM και οι επαφές ανάμεσα στους ανέργους του Μαρόκου, της Αλγερίας και της Τυνησίας, έφεραν σαν αποτέλεσμα, το 2006, τη δημιουργία της Ligue Tunisienne des Diplômés Chômeurs (Τυνησιακός Σύνδεσμος Ανέργων Αποφοίτων). Οι εκπρόσωποί του παρακολούθησαν αρκετές διεθνείς διασκέψεις που οργάνωσε η ANDCM, και στις οποίες συμμετείχε και η αναρχοσυνδικαλιστική CGT Ισπανίας. Η ανεργία ανάμεσα στους απόφοιτους ήταν τεράστια και γι' αυτό η ανάγκη οργάνωσης επιτακτική.

Αλλά στην Τυνησία η δικτατορία του Μπεν Αλί κατάφερε να καταστείλει τα τοπικά παραρτήματα του Συνδέσμου Ανέργων Πτυχιούχων. Γίνονται διώξεις και υποκινούνται διασπάσεις. Η οργάνωση γυρίζει στις κατακόμβες. Κάποιοι όμως εξακολουθούν να αγωνίζονται

και συνεχίζουν τις επαφές. Ο ξεσηκωμός στην Gafsa βοήθησε, σαν μια φλόγα που σβήστηκε από την καταστολή και δεν πρόλαβε να επεκταθεί, αλλιά που άνοιξε ένα δρόμο.

Μετά ήρθε η επανάσταση και συγκροτήθηκε η UDC (Union des Diplômés-Chômeurs, Ένωση Ανέργων Πτυχιούχων). Οι νέοι ήταν στην πρώτη γραμμή της επανάστασης. Ο Mohamed Bouazizi, που αυτοπυρπολήθηκε, σηματοδοτώντας την αρχή της εξέγερσης, δεν

ήταν παρά ένας από τους πολλούς νέους με σπουδές που σάπιζαν στα χωριά τους, χωρίς καμία προοπτική για το μέλλον. Αυτοί οι νέοι σήμερα αυτοοργανώνονται. Πάνω από 100 τοπικά παραρτήματα της Ένωσης έχουν δημιουργηθεί από τον Φλεβάρη, όταν νομιμοποιήθηκε, μέχρι σήμερα, με συνολικά 45.000 μέλη. Στην Τυνησία, χώρα με περίπου 10 εκατομμύρια κατοίκους, υπάρχουν 140.000 άνεργοι πτυχιούχοι και αυτοί αποτελούν μία κινητήρια δύναμη για την αλληλαγή.

Στους τέσσερις αυτούς μήνες, ο αγώνας δεν έχει σταματήσει. Δημιουργούνται συνέχεια τοπικά παραρτήματα. Υπάρχει μία εθνική Επιτροπή, χωρίς βέβαια καμία αποφασιστική αρμοδιότητα πέρα από το συντονισμό. Το κίνημα διαθέτει κάποια γραφεία. Τα κουπόνια βοηθάνε στη χρηματοδότηση. Υπολογιστές δανεισμένοι από φίλους και φιλικές οργανώσεις επιτρέπουν να υπάρχει μία βασική υποδομή.

Ακολουθώντας την εμπειρία της ANDCM του Μαρόκου γί-

νεται μία ταξινόμηση των θέσεων εργασίας που προκύπτουν. Οι τοπικές δράσεις είναι πολύ σημαντικές. Και υπάρχουν μόνιμες κατασκήνωσεις διαμαρτυρίας σε διάφορα μέρη (Sidi Bouzid, Thala, Tozeur).

Μαζί με τον κοινό στόχο της κατάργησης όλων των δομών που συνδέονται με τη δικτατορία, στο θέμα της ανεργίας η Ένωση επικεντρώνεται σε τρεις βασικές διεκδικήσεις. Στον δημόσιο τομέα απαιτεί έλεγχο και συμμετοχή στις θέσεις εργασίας που δημιουργούνται ανάλογα με τις πραγματικές κοινωνικές ανάγκες. Επίσης απαιτεί κοινωνικό μισθό για όλους τους ανέργους. Τέλος, υποστηρίζει τα προγράμματα δημιουργίας θέσεων εργασίας, με μελέτες της ίδιας της Ένωσης και δημόσια χρηματοδότηση.

Ένας μήνας αγώνα στο Ραμπάτ

Η ANDCM κράτησε από τις 4 Απρίλη μέχρι τις 8 Μάη έναν σκληρό αγώνα στην πρωτεύουσα του Μαρόκου, το Ραμπάτ. Από διάφορα σημεία της χώρας ήρθαν περίπου 8.000 αγωνιστές. Δύο άγριες επιθέσεις της αστυνομίας μαζί με την κούραση, τα ελλειπή μέσα και την έλλειψη υποστήριξης, τους υποχρέωσαν να λήξουν τις διαμαρτυρίες. Όμως ο αγώνας αποτελεί σημαντική πρόοδο για την ANDCM, λόγω τόσο του όγκου των κινητοποιήσεων όσο και της ποικιλίας των δράσεων: διαδηλώσεις σε όλη την πόλη, κατάληψη των γραφείων του Εθνικού Συμβουλίου για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, μοιράσματα προκηρύξεων στις γειτονιές, συγκεντρώσεις μπροστά σε διάφορα υπουργεία και στη βουλή, πορείες προς τα μεγάλα σουπερμάρκετ, κατάληψη του χώρου που διεξαγόταν το φεστιβάλ Maouazine, όπου γίνεται σπατάλη εκατομμυρίων ευρώ, κ.τλ.

18 χρόνια από τη δολοφονία του Mustafa El Hamzaoui

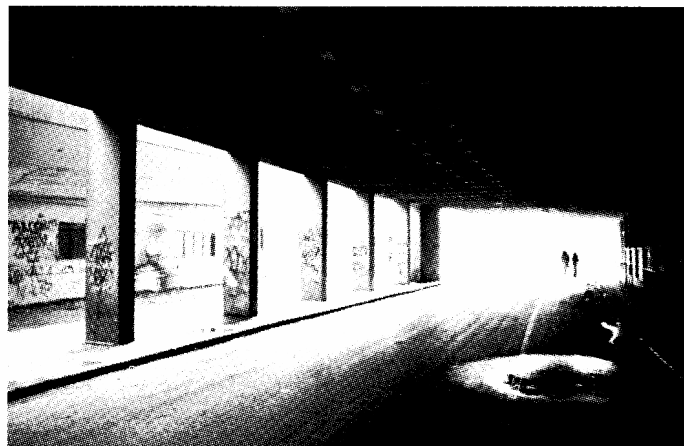
18 χρόνια έχουν περάσει από τη δολοφονία του μέλους της ANDCM Mustafa El Hamzaoui στο αστυνομικό τμήμα της Khenifra. 18 χρόνια χωρίς να υπάρξει δίκη ούτε τιμωρία για τους δολοφόνους. 18 χρόνια χωρίς να ξέρουμε καν πού είναι το πτώμα του Mustafa. 18 χρόνια ατιμωρησίας ενός κρατικού εγκλήματος. Έτσι, στις 16 Μαΐου, στην πηλασία που τώρα οι αγωνιστές έχουν ονομάσει Πηλασία 20 Φεβρουαρίου, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση με συμμετοχή όλων των οργανώσεων που αποτελούν την ANDCM και αργότερα έγινε διαδήλωση στους δρόμους της Khenifra.

Το συμπέρασμα: η δύναμη της αυτοοργάνωσης

Δεν μιλάμε για το παρελθόν ούτε για όνειρα. Μπροστά στα μάτια μας, εδώ και τώρα, δεκάδες χιλιάδες νέοι και νέες της Τυνησίας και του Μαρόκου έχουν καταφέρει να αναπτύξουν ένα εργαλείο φτιαγμένο από τους ίδιους, με αυτονομία σε κάθε πόλη, με αλληλεγγύη μεταξύ τους, με κοινούς στόχους, με συμμετοχή από τα κάτω προς τα πάνω και χωρίς καμία εξάρτηση από κανέναν. Δεν είναι κάτι τέλειο, υπάρχουν αντιφάσεις και αδυναμίες, είναι, εντέλει, μία ανθρώπινη διαδικασία. Αλλά είναι μια πραγματική διαδικασία και όλοι θα έπρεπε να μάθουμε από αυτήν.

Άνκελ Πέρεθ Γονθάλεθ

Οι πληροφορίες προέρχονται από άρθρα, που έχει δημοσιεύσει σε ιστοσελίδες η ομάδα για την Βόρεια Αφρική της Γραμματείας Διεθνών Σχέσεων της ισπανικής CGT (Γενική Συνομοσπονδία Εργασίας)

Γαλλία: Η ειρωνεία, κακός λόγος για απόλυση

Από την εφημερίδα Le Combat Syndicaliste (Συνδικαλιστικός Αγώνας, τεύχος Δεκεμβρίου 2010) που εκδίδεται από την Εθνική Συνομοσπονδία Εργασίας Γαλλίας (CNT-F)

Έχοντας απολυθεί για «ειρωνεία, ευθεία και επίβουλη απείθεια», για «μη γλωσσική αναιδεια (ανασήκωμα των ώμων, ανασήκωμα των φρυδιών, μορφασμούς), και επειδή απάντησε, «Μάλιστα αφεντίκίνα» σε μια συνάντηση εργασίας, ένας δημοσιογράφος στο χώρο του ραδιοφώνου, κέρδισε ασκώντας έφεση στο ειδικό δικαστήριο της Rennes.

Υπάρχουν συνεταιρισμοί που συγκαταλέγονται στις μικρομεσαίες επιχειρήσεις και που ξεχνούν το Εργατικό Δίκαιο. Παράδειγμα η «Euradionantes», τοπικός ραδιοφωνικός σταθμός, οργανωμένος σε συνεταιριστική βάση, που στηρίζεται οικονομικά, αποκλειστικά στις συνεισφορές συλλογικοτήτων, του κράτους και της ΕΕ.

Ήδη από το 2007, χρονιά που ξεκινάει το εγχείρημα, φαίνονται τα όρια της διευθύντριας, η οποία είναι αυτή που το είχε άλλωστε σκεφτεί. Οι πέντε μισθωτοί υφιστάμενοί της, στέλνουν μια επιστολή στα μέλη του συνεταιρισμού (στους εργοδότες τους), καταγγέλλοντας τον αυταρχισμό της, τις ανυπόφορες συνθήκες εργασίας, τις φωνές, τους εξευτελισμούς και τους μικροπρεπείς ελέγχους. Η καταστολή ξεσπάει πάνω σ' αυτόν που θεωρείται υποκινητής. Πρόσκληση στο καφέ της γειτονιάς, για να του κοινοποιηθεί η υποχρεωτική πριν την απόλυση συνάντηση με τον εργοδότη και άμεση προληπτική αποβολή από τη δουλειά, ώστε να αποφευχθεί επιστροφή στον εργασιακό χώρο, όπου η αλληλεγγύη των συναδέλφων του, θα μπορούσε να παίξει καθοριστικό ρόλο.

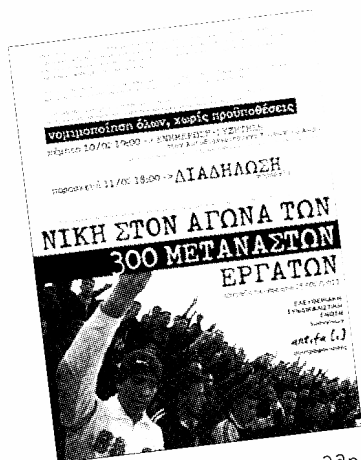
Ο εργαζόμενος αρνείται να υπογράψει και απαιτεί συστημένη επιστολή που να επικυρώνει την όλη διαδικασία. Την επόμενη εργάσιμη, ένας κλητήρας τον υποχρεώνει να φύγει από τον χώρο δουλειάς του, με τη δικαιολογία της απείθειας. Παρότι καλείται στο σπίτι της προέδρου του συνεταιρισμού (η διευθύντρια έχει απαιτήσει να μην ξαναδεί τον υπό απόλυση εργαζόμενο), η προκαταρκτική συνάντηση της απόλυσης δεν γίνεται ποτέ. Η αποβολή διαρκεί τρεις εβδομάδες μέχρι την απόλυση, τέλη Φεβράρη 2008.

Η δίκη στην Rennes έγινε στις 29 Οκτώβρη 2010. Η απόλυση κρίθηκε παράνομη και καταχρηστική, η «Euradionantes» καταδικάστηκε να καταβάλει 9.000 ευρώ για απόλυση χωρίς πραγματική και σοβαρή αιτία, για μη τήρηση της διαδικασίας και κάλυψη δικαστικών εξόδων, παρότι ο εργαζόμενος δεν εκπροσωπήθηκε από δικηγόρο, συνέταξε μόνος του τη δικογραφία και αγόρευσε για την υπόθεσή του.

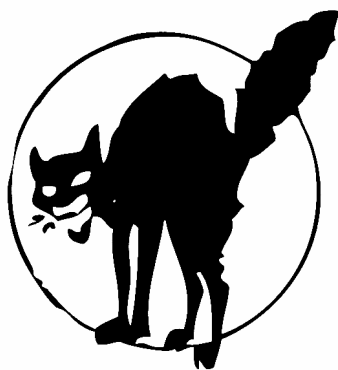
Λέγεται συχνά ότι το να αναλαμβάνεις την υπεράσπιση του εαυτού σου, δεν αρέσει στα δικαστήρια, αλλά από τη στιγμή που περιορίζεσαι στο νομικό μέρος, χωρίς να δείχνεις όλη σου τη λύσσα (αυτό ακριβώς θέλουν να αποφύγουν οι δικαστές), μπορείς μια χαρά να κάνεις τον δικηγόρο και να φτάσεις μέχρι την τελική νίκη. Μια κατεξοχήν ατομική ενέργεια, η προσφυγή στη δικαιοσύνη, μπορεί να γίνει με συλλογική προετοιμασία.

*Nico, από το Διακλαδικό Συνδικάτο Τύπου και ΜΜΕ της CNT-F (SIPM - Syndicat Interprofessionnel de la Presse et des Médias)
Μετάφραση από τα γαλλικά Γιώργος Χαρηλαμπιάς*

ΕΣΕ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

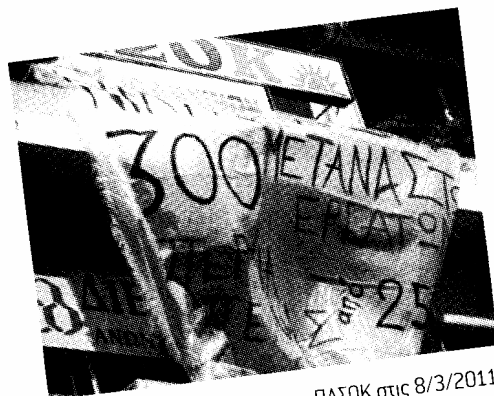
Κάλεσμα για διαδήλωση αλληλεγγύης στους 300 μετανάστες απεργούς πείνας, από συλλογικότητες των Ιωαννίνων και συντρόφους, μεταξύ αυτών και της ΕΣΕ.

eseioanninon.squat.gr

Έκδηλωση-συζήτηση στον Αυτοδιαχειριζόμενο Κοινωνικό Χώρο για το απεργιακό κίνημα του Νοεμβρίου του 2010 στη Γαλλία, με εισηγητή σύντροφο από τη CNT Γαλλίας. Μια ενδιαφέρουσα συζήτηση που κράτησε πάνω από τρεις ώρες και η οποία, εκτός από το κεντρικό της θέμα, επεκτάθηκε στο κίνημα των «Χωρίς Χαρτιά», στη γενικότερη κατάσταση που επικρατεί στη Γαλλία και στη δράση της αναρχοσυνδικαλιστικής CNT.

Κατάληψη των γραφείων του ΠΑΣΟΚ στις 8/3/2011, στα πλαίσια της κλιμάκωσης των δράσεων αλληλεγγύης στους 300, από συλλογικότητες και συντρόφους των Ιωαννίνων, μεταξύ αυτών και της ΕΣΕ.

Πανό στο κάστρο της πόλης κατά τη διάρκεια μικροφωνικής αλληλεγγύης στους 300, αμέσως μετά την απεργιακή πορεία στις 23/2/2011. Το πανό γράφει: «Νίκη στον αγώνα των 300 μεταναστών εργατών. Απεργία πείνας από 25/1. Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας».